

РЕШЕНИЕ

№ 478

гр. Варна, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110200469 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от „Зиб строй груп“ ЕООД- гр.Варна срещу Наказателно постановление № 23-0001366/09.09.2021г. на главен инспектор в Отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“- Варна, с което на дружеството било наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 3000,00 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.96, ал.1, т.1 от ЗАВПр.

Дружеството-жалбоподател счита наказателното постановление за незаконосъобразно. Изтъква, че към датата на извършване на вмененото му нарушение е действала различна редакция на санкционната норма, която не е предвиждала нарушение, изразяващо се в извършване на превоз с товарен автомобил, който не е включен в списъка на превозните средства към Лиценз на общността. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно призовано, не се представлява.

Въззиваемата страна депозира писмено становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и претендира присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство. В съдебно заседание не изпраща процесуален представител.

Жалбата е подадена от надлежна страна– наказаното юридическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (в действалата към този момент редакция), срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от фактическа страна следното: Санкционираното дружество притежавало Лиценз на Общността за превоз на товари №17436, валиден до 11.05.2027г. На 06.07.2020г. с влекач марка „Скания“, спадащ към кат. N3, с рег. № B5260BT, от дружеството бил извършен обществен превоз на товари. За превоза дружеството издало Пътен лист №00934/06.07.2020г., в който било отразено, че е извършен обществен превоз на насипни товари с посочения автомобил.

Впоследствие от св. К. Н. К. - старши инспектор при РД „АА“ - гр. Варна била извършена комплексна проверка на превозвача „Зиб строй груп“ ЕООД, в хода на която било установено, че влекачът, с който е извършен превозът, не е бил включен в списъка на превозните средства към лиценза на Общността към датата на извършването му, а е бил включен в този списък на 28.08.2020г. Във връзка с тези констатации на 04.06.2021г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение на дружеството-жалбоподател за това, че е допуснало извършването на обществен превоз на товари с процесното МПС, което не е било включено в списъка на превозните средства към лиценза на Общността, издаден на дружеството-превозвач. Актът бил съставен в присъствието на управителя на дружеството; бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива били депозираны в срока по чл. 44 ал. 1 от ЗАНН (в действащата към този момент редакция), но били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на съставения акт на 09.09.2021г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на въззивното дружество било наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 3000,00 лева за нарушение на чл. 96, ал. 1, т. 1 от ЗавПр.

Изложената фактическа обстановка, която по начало не се оспорва от санкционираното лице, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства - от разпита на свидетеля К. Н. К., както и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства. Показанията на разпитания свидетел следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Същият не се е намирал в никакви особени отношения с представители на дружеството и не извлича ползи от твърденията си, при което за съда не съществува основание за съмнение в достоверността на неговите показания. В изявленията на свидетеля се съдържа достатъчно информация, кореспондираща и на приложените писмени доказателства, която позволява изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

Сред приобщените писмени доказателства с най-съществено значение за изясняването на делото са приложените пътни листи, товарителници и Справка в програма „Лицензи“ към ИА „АА“ (от която е видно, че към момента на нарушението влекачът не е бил включен в списъка на превозните средства към лиценза на дружеството). В приложения Пътен лист №00934/06.07.2020г. изрично е отразено, че е извършен обществен превоз на товари, поради което съдът не намира основания да се съмнява в това обстоятелство и приема, че действително се касае за такъв вид превоз.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 1 от ЗавП (в сила от 07.07.2020г.) предвижда санкция за субект, който допусне или разпреди извършването на превоз с моторно превозно средство, за което няма издадено удостоверение за

обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списъка към удостоверение за регистрация, или с моторно превозно средство, което не е включено в списъка на превозните средства към лиценз на Общността. Не е спорно по делото, че превозното средство, с което е извършен процесният превоз, не е било включено в списъка на превозните средства към лиценз на Общността за превоз на товари, издаден на въззивното дружество. Превозът обаче е извършен на 06.07.2020г.- преди влизане в сила на новата редакция на санкционната разпоредба. На тази дата е действала редакция на нормата, според която се предвижда санкция за лице, което допусне или разпореди извършването на превоз с моторно превозно средство, за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списъка към удостоверение за регистрация, или с моторно превозно средство, водачът на което не е снабден със заверено копие на лиценз на Общността. По силата на чл.3, ал.1 от ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Изключение е предвидено във втората алинея на цитираната разпоредба, според която ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Следователно приложението на нормативна уредба, въведена след извършването на нарушението, е допустимо единствено, ако тя е по-благоприятна за санкционираното лице. В случая новата редакция на нормата не предвижда отпадане на административнонаказателната отговорност за нарушения от вида на процесното и не установява по-нисък размер на предвидената санкция. При това положение същата не се явява по-благоприятна по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗАНН и не е имало основание да бъде приложена в разглеждания случай. Приложение е следвало да намери редакцията на нормата, действала при извършването на нарушението. В обжалваното наказателно постановление обаче не се съдържат фактически твърдения, кореспондиращи на нормата на чл.96, ал.1, т.1 от ЗавПр в редакцията, действала към 06.07.2020г. Това обуславя извода за незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление поради неправилно приложение на материалния закон и поради липса на надлежно описание на нарушението и на обстоятелствата около извършването му. Действително, според разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН районният съд има правомощие да измени наказателното постановление и да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Аналогични указания са дадени и в Тълкувателно решение № 8/ 16.09.2021 г. по ТД № 1/2020 г. на ВАС. Според цитираното ТР при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление на основание чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН, районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, т.е. районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление. Районният съд обаче не разполага с правомощие да преквалифицира изпълнителното деяние, като едновременно с това приеме различна фактическа обстановка от описаната в НП. В случая наказващият орган не твърди дружеството да е допуснало или разпоредило извършването на превоз с моторно превозно средство, за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списъка към удостоверение за регистрация, или с моторно превозно средство, водачът на което не е снабден със заверено копие на лиценз на Общността. При това положение съдът няма процесуалната възможност да

преквалифицира деянието и да приеме, че се касае за нарушение на чл.96, ал.1, т.1 от ЗАвПр в редакцията, действала към 06.07.2020г., тъй като съответни на тази редакция фактически твърдения не се съдържат в наказателното постановление.

Непосочването на всички относими към съставомерността на деянието факти и на обстоятелствата, при които нарушението е извършено, трайно се третира от съдилищата като съществено процесуално нарушение, тъй като безспорно накърнява процесуалните права на санкционираното лице и най-вече-правото му да разбере извършването на какво нарушение му е вменено. Ненадлежащото описание на обстоятелствата около нарушението в случая също така е пречка същото да бъде подведено под друга редакция на правната норма и на дружеството да бъде наложена санкция за осъщественото от него неизпълнение на административно задължение.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

За изчерпателност следва да се отбележи, че съдът не споделя доводите, че към датата на извършването му деянието не е представлявало административно нарушение. В практиката си съдилищата трайно приемат, че невписването на МПС в списъка към издадения лиценз на превозвача има за последица неснабдяване на водача на същото МПС със заверено копие от лиценза на Общността, както и че изменението в редакцията на разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 1, предл. последно от ЗАвПр/ДВ. бр. 60 от 2020 г., в сила от 07.07.2020г/ не води до отпадане на отговорността на превозвач, който разпорежи или допусне превоз с МПС, което не е включено в списъка на превозните средства към лиценза на Общността. (Решение № 816 от 21.12.2020 г. на АдмС - Плевен по к. а. н. д. № 993/2020 г.). Действалата към момента на извършване на нарушението нормативна уредба е изисквала за всяко конкретно МПС да има издадено заверено копие на лиценз на Общността. Това изискване няма как да бъде изпълнено, ако превозното средство не е включено в списъка към лиценза и следователно деянието и към момента на извършването му е представлявало административно нарушение по чл. 96, ал. 1, т. 1 от ЗАвПр. Наказателното постановление следва да бъде отменено, но не поради липса на нарушение, а поради неправилно приложение на материалния закон и свързано с него несъответно описание на фактите около извършването на нарушението.

Съдът намира за необходимо и да посочи, че при извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК констатира, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП не страдат от други пороци. Същите съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Издадени са в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, видно от приложеното копие на Заповед № РД-08-30/24.01.2020г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията (приложена като л.5 от АНД №9/22г. на РС-Девня). Констатираната по-горе нередовност на наказателното постановление обаче не може да бъде игнорирана и обуславя отмяната на обжалваното наказателно постановление.

Независимо от изхода на делото на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски, поради липса на съответно искане, а и на данни такива да са били направени.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

Отменя изцяло Наказателно постановление № 23-0001366/09.09.2021г. на главен инспектор в Отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на „ЗИБ строй груп“ ЕООД-гр.Варна, ЕИК:203890064, на основание чл.96, ал.1, т.1 от ЗДвП, е наложено административно наказание **“имуществена санкция” в размер на 3000.00 лева**, като **незаконосъобразно**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____